

Θέλω νὰ κάτσω ὁ ταπεινός, ὁ παραπονεμένος,
διὰ ν' ἀρχίσω τίποτες ἐκ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου,
νὰ γράψω ὁ πολύθλιβος ὀλίγον καταλόγιν,
νὰ βάλω λόγια θλιβερά, πικρά, φαρμακωμένα,
5 περὶ τῶν ξένων τὲς πικριές, πῶς περπατοῦν στὰ ξένα
καὶ πῶς διαβάζουν τὴν ζωὴν μυριοτυραννισμένα,
νὰ γράψω τὰ παθάνουσι οἱ μυριοτυραννισμένοι,
τὲς θλίμες καὶ τὰ βάσανα καὶ τὲς ἀναισχυντίες,
τὰ δάκρυα καὶ τὲς χολές ὅπου οὐδὲν τοὺς λείπουν
10 αὐτὰ νὰ γράψω ὁ ταπεινός, ὁ πῶς καθ' ἡμέραν.

Γιάννης Μαυρομάτης, «Τα βυζαντινά και μεταβυζαντινά ποιήματα “περί ξενιτείας”», *Neograeca Medii Aevi I. Text und Ausgabe*, επιμ. Hans Eideneier, Romiosini, Κολωνία 1987, σ. 205-217.